

(δέω) ortum esse G. C.; ζεύγ-λη (ζεύγνυμι, rad. ζυγ); κίχλη χ 468 turdus. de hac voce agit G. C. 638 Lob. Path. El. p. 107; κοτ-ύ-λη vulgo putant hoc vocabulum eiusdem esse radicis atque κοῖλος. Si G. C. auctorem sequimur, κοῖλος (= κοίσιλος cav-us) ductum est a radice κυ (κνέω), ad eandem radicem refertur substantivum κύ-τ-ος, cavum, unde puto ductum esse κοτ-ύλη (vas cavum, patera). Offendimus quidem in vocali ο, verum etiam apud Hesychium invenitur vocabulum κόοι (κοιλώματα); νεφέλη, νεφ-έ-λη (rad. νεφ, νέφος) cf. nēbula; ὀμίχλη = ὀμίχ-λη (rad. μιχ, ὀμιχλέω scr. mih, mēhāmi effundo, mēghas nubes) inde sequitur ο vocalem esse protheticam, cuiusmodi est ο in ὄ-νομα; σταφ-ύ-λη B 765 perpendiculum; στή-λη (ἰ-στά-ναι); φι-ά-λη de origine huius vocabuli nihil constat cf. G. C. 446.

Altero loco pono oxytona: (12) αὐλή = αὐ-λή (rad. αῦ, ἄω, ἄημι). Hesychius docet vocabulo ἀβήρ (= ἀθήρ) Lacedaemonios significasse οἴκημα στοῶς ἔχον, unde fit verisimillimum, etiam αὐλή ex eadem radice ortum esse G. C.; γαμφ-η-λαί, maxillae cf. γαμφή scr. gambha-s dens. os. rictus G. C.; εὐχ-ω-λή (εὐχέσθαι gloriari) iactatio; θυ-η-λή I 220 (θύειν sacrificare); κεφαλή = κεφ-α-λή scr. kapála-s, kapála-m testa, calva G. C., L. M. II, 236 κεφαλή putat factum esse ex κεπ-φαλή atque ita arctissime cohaerere cum latino vocabulo 'caput'; μετα-πανσωλή T 201 cf. πανσωλή; ὀπλή ungula cf. ὀπ-λον quod coniungitur cum radice ἐπ (σεπ). Res si ita se habet, αἱ ὀπλαί ex Graecorum opinione veluti equorum, asinorum fuerunt arma vel armatura, quem in modum Vergilius Aen. XII, 5 de unguibus leonis dicit: 'Tunc demum movet arma leo'; πανσωλή B 386 (παύω) παν-σ-ω-λή requies. L. M. II, 202 hoc vocabulum inter verbalia, II, 589 inter denominativa enumerat; σταφυλή uva, G. Curtius 192 huius vocabuli mentionem facit ad radicem στεμφ, quamquam inde notio vocabuli explicari non potest. Sine dubio σταφυλή conferendum est cum σταφίς (acinus uvae passae); τερπ-ω-λή σ 37 (τέρπειν); φειδ-ω-λή X 244 (φείδομαι, φειδώ); ὠτειλή vulgo derivatur a verbo οὐτάω Lob. Path. Prol. p. 108: quod grammatici ex οὐτηλή boeotice conversum dicunt. schol. A 266: ἡ διπλή ὅτι τὴν ἐκ χειρὸς πληγὴν ὠτειλὴν λέγει παρὰ τὸ οὐτάσαι Ξ 518 'κατ' οὐταμένην ὠτειλήν' ἡ διπλή ὅτι παρετυμολογεῖ τὴν ὠτειλὴν ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι cf. Lehrs., Arist. p. 58.

De hoc loco agit L. M. II, 199. 201. 205, quibus locis enumerantur nomina, quae antiquitus in suffixa 'ala, āla, la' exiisse videntur. Non alienum erit, nominum quae supra laudavi similia similibus componere: In -λη suffixum exeunt: αὐ-λη (?), ζεύγλη, κίχλη, ὀμίχλη, στήλη; αὐλή, ὀπλή. In αλη suffixum exeunt: φιάλη, κεφαλή. In ἔλη suffixum exeunt: ἀγέλη, δειέλη (δείλη), νεφέλη. In ηλη suffixum exeunt: γαμφηλαί, θυηλή. In υλη suffixum exeunt: κοτύλη, σταφύλη, δούλη (= δοσύλη?), σταφυλή. In ωλη suffixum exeunt: εὐχωλή, πανσωλή, μεταπανσωλή, τερπωλή, φειδώλη. In ἰλη suffixum exiisse videtur αἶγλη = ἄγ-ίλη. His addo ὠτειλή, quae vox, utrum ex ὠτ-ελη orta sit necne, in medio relinquo. De iis, quae in ωλη exeunt, nominibus conferatur Buttm., gr. gr. II, p. 405. 406. Omnia, quae supra enumeravi, nomina primitiva et verbalia videntur esse; nescio, quanam de causa L. M. πανσωλή et μεταπανσωλή inter denominativa enumeraverit.

XI. Substantiva in μη aut μή exeuntia. (22) De horum substantivorum significatione et de omnibus eorum proprietatibus agitur apud Buttm. II, 398. 399, apud G. Curtium de nom. graec. form. p. 43—46 ibique luculentissime demonstratur, quam arcta inter substantiva, quae in μος et μα et μη syllabas exeant, intercedat necessitudo. Cf. apud L. M. II, 300 nomina in ma suffixum et II, 370—372 nomina in tma suffixum exeuntia. Vocabula, quae infra laudamus, sunt primitiva exceptis vocabulis αἶχμή, si G. Curtii auctoritatem sequimur, et ἄλμη (ἄλς) et πνυγή (πνύξ). Origo nominum θαλάμη, καλάμη, παλάμη usque adhuc ignota est, itemque etymon vocabuli κνήμη dubium.